

Jak je v Praze?

Často se mně někteří ptáte „Tak jak je v Praze ...?“ A vlastně správně se ptáte na „Prahu“, nikoliv jen na Senát. Jde totiž o celou tu velkou „mašinerii“ výkonu centrální správy této země, která je navíc stále více závislá na Bruselu. Mohu odpovědět, že tedy fajn, jak se možná formálně dělá, anebo tak, jak to skutečně cítím.

Mohl bych jistě říkat, jak je to skvělé, od rána do večera řešíme vše možné pro blaho lidí. Přijímáme desítky zákonů a zlepšujeme život spoluobčanů atp. A přitom si říkat, že mám na pět a půl roku klid a na region slušný příjem. Vy, co mě znáte, víte, že spíše řeknu věci tak, jak je pociťuji, přestože to není vůbec populární a příjemné, o to však upřímnější.

V Praze, tedy v centru veřejné správy je ještě více vidět, že celý systém už dlouho žalostně nefunguje, jak by měl. Nejde tedy jen o Parlament a jeho část – Senát. Tam musím říci, že je, mj. i díky způsobu volby, stav relativně dobrý. Je zde velká řada v nějakém oboru zkušených a znalých lidí, z velké části dlouholetých starostů či hejtmánů a to napříč politickými stranami. Naproti tomu má senát jako celek velmi málo reálných možností a pravomocí. Samotný senátor pak žádné a v regionu už vůbec ne, přestože to mnozí od něj očekávají.

Bohužel obecně platí, že jsme zavaleni vším možným, předkládanými materiály, často obsáhlými a nepřehlednými návrhy mnoha a mnoha zákonů, dopisy, kulatými stoly, veřejnými slyšeními, pozvánkami na akce v Praze, v kraji a regionu a v neposlední řadě hromadou e-mailů.

Minimálně posledních deset let je vytvářen nepřehledný právní stav. Nepřehlednost zákonů umocňují další jejich novelizace, návazné předpisy – nařízení, vyhlášky. A je to jak rozjetý vlak - k nezastavení. Úroveň mnohých zákonů je zoufalá a často se argumentuje nutností věc rychle přijmout, jinak nebudou dotace z Bruselu (na důkaz mávají předkladatelé papírem od úřednických kolegů z Evropské komise).

Celému systému by pomohlo, kdyby se výrazně zpomalil, neplašilo se a nevymýšlel se na vše předpis. V parlamentu je už velmi malý prostor na změny předkládaných zákonů, natož na opravdovou tvorbu potřebných změn.

A výsledky nějaké aktivní práce nikde, naopak. Mám z toho všeho nedobry pocit.

Jistě znáte seriál „Jistě pane ministře“ ... A to byla stará dobrá Anglie před třiceti lety.

(Jen za prvních pět měsíců letošního roku jsem na hlavní mail dostal 3,5 tisíce zpráv, odpověděl jsem v 1,5 tisíci e-mailů)

Bohužel je to v mnohém virtuální svět. Mediálně jsou prezentovány nepodstatné, avšak zajímavé části např. projednávaného zákona, zatímco v tichosti projdou podstatné a dobře ukryté změny. Mnozí opakovaně dlouho hovoří a pak v naprostém rozporu s tím, co říkají, hlasují. Musím přiznat, že často ani v důsledku nevím, o čem hlasuji. Ne proto, že bych neuměl číst, nepřemýšlel či nedával pozor. Ale mnohdy ani při nejlepší vůli, při provázanosti na evropské směrnice a navazující předpisy (které se často až následně tvoří) a při změnách k zákonům na desítkách stranách textů rozumět podle mě ani nejde. Výsledek vidíme již dlouhá léta všichni.

Ale budu se snažit alespoň některé věci a ty největší blbosti brzdit.

Zbyněk Linhart, senátor Parlamentu ČR, <https://www.facebook.com/linhart.krasnalipa>
